

vonnis

RECHTBANK DEN HAAG

Team handel - voorzieningenrechter

zaaknummer / rolnummer: C/09/478610 / KG ZA 14-1466

Vonnis in kort geding van 23 januari 2015

in de zaak van

de rechtspersoon naar vreemd recht
VITRA COLLECTIONS AG,
gevestigd te Muttenz, Zwitserland,
eiseres in conventie,
verweerster in reconventie,
advocaat mr. D. Knottenbelt te Rotterdam,

tegen

de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid

1. KWANTUM NEDERLAND B.V.,
gevestigd te Tilburg,

de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid

2. KWANTUM BELGIË B.V.,
gevestigd te Tilburg,
gedaagden in conventie,
eiseressen in reconventie,
advocaat mr. C. Garnitsch te Eindhoven.

Eiseres zal hierna Vitra worden genoemd. Gedaagden zullen gezamenlijk worden aangeduid als Kwantum. De zaak is voor Vitra inhoudelijk behandeld door mr. S.A. Klos en mr. J. Klopper, advocaten te Amsterdam, en voor Kwantum door mr. I. Werts en mr. C. Garnitsch, beiden advocaat te Eindhoven.

1. De procedure

1.1. Het verloop van de procedure blijkt uit:

- de dagvaarding van 10 december 2014 met producties 1-15;
- producties 1-7 van Kwantum;
- het bij e-mail van 8 januari 2014 toegezonden aanvullende kostenoverzicht van Vitra;
- de bij brieven van 8 januari 2014 ingekomen aanvullende producties 8 en 9 van Kwantum;
- de akte houdende eis in reconventie;
- de mondelinge behandeling, gehouden op 9 januari 2014, met de ter zitting voorgedragen en overgelegde pleitaantekeningen. De delen van de pleitaantekeningen die niet zijn uitgesproken zijn geschrapt en maken daarom geen onderdeel uit van het dossier.

1.2. Vonnis is bepaald op heden.

2. De feiten

2.1. Vitra is een Zwitsers familiebedrijf dat design meubels produceert, waaronder de door het echtpaar Charles en Ray Eames ontworpen stoelen.

2.2. Een van de door Vitra geproduceerde stoelen is de hierna afgebeelde DSW (*Dining Sidechair Wood*).



2.3. De DSW behoort tot een groep stoelen die Charles en Ray Eames hebben ontworpen in het kader van een meubelontwerpcompetitie die het *Museum of Modern Art* te New York in 1948 heeft uitgeschreven. De groep stoelen is vanaf 1950 tentoongesteld in het *Museum of Modern Art*.

2.4. In 1978 is Charles Eames overleden. In 1988 is Ray Eames overleden.

2.5. Op 1 oktober 2004 hebben de dochter van Charles Eames, Lucia Eames, en Vitra een *deed* (akte) getekend. De relevante passages van deze *deed* worden hierna weergegeven:

1. Preamble

1.1. Lucia Eames is the daughter of Charles Eames and the step-daughter of Ray Eames. She is the Executrix of the Estate of Ray Eames, the trustee of the Ray Eames Revocable Trust, and heiress of both Charles and Ray Eames.

1.2. Charles and Ray Eames designed furniture exclusively for Herman Miller, Inc., of Zeeland, Michigan, U.S.A. The parties believe that it was the understanding of Charles and Ray Eames and Herman Miller, Inc. that Herman Miller Inc. owned certain rights in the designs of the following products, to the extent that their designs were protected by the laws of the countries in which they were marketed: (i) 1951 Wire Chair, (ii) 1954 Soft Compact, (iii) Lounge Chair and Ottoman from 1955/1956, (iv) Aluminum Group from 1958/1959, (v) 1969 Soft Pad Group, (vi) 1969 La Chaise, (vii) 1984 Teak and Leather Sofa, (viii) 1962 Chicago O'Hare Tandem Sling Seating, (ix) 1964 Segmented Base Table, and (x) Executive Chair/Time Life Chair from 1960 (collectively, the "HM Products").

-
- 1.3. It is further the understanding of the Parties that Herman Miller, Inc. transferred as of May 31, 1984, all of its ownership in the HM Products for Europe and the Middle East to Vitra Collections AG, Basel.
 - 1.4. It is further the understanding of the parties that to the extent any of the design rights in the HM Products, including copyrights, were never owned by Herman Miller, Lucia Eames transferred any remaining copyrights to Vitra Collections AG, Basel, pursuant to that certain Declaration dated February 14, 1992.
 - 1.5. The parties note that adverse parties have challenged their understanding regarding the ownership of the HM Products as set forth above. To eliminate any future doubt and challenges, the Parties wish to reconfirm Vitra's ownership of rights by now transferring all rights to the HM Products - if any - that have not been effectively transferred previously to Vitra.
 - 1.6. The parties desire to convey similar rights as transferred pursuant to Clause 1.5 in additional products as more particularly set forth on Annex 11 (which includes the HM Products) (collectively, the "Products").

2. Transfer of ownership of rights

For valuable consideration, receipt and sufficiency of which are hereby acknowledged, Lucia Eames and Vitra agree that Lucia Eames assigns and transfers to Vitra the entire rights, titles and interests in and to the copyright and any other intellectual property right or legal protected positions under any laws of unfair competition which exist according to the national, supranational and/or international laws in and regarding the Products (the "Work") and in and to all products based upon, derived from, or incorporating the Work, and in and to the exclusive rights to the trademarks EAMES and EAMES COLLECTION for the Products and in and to all causes of action, either in law or in equity for past, present, or future infringement based on the copyrights and other intellectual property rights and legal protected positions under any laws of unfair competition, and in and to all rights corresponding to the foregoing for the territory defined in Annex I. As far as La Chaise is concerned, this transfer of ownership of rights is worldwide and not restricted to the territory defined in Annex I.

3. Miscellaneous

- 3.1. This transfer and assignment shall take effect retroactively as of February 19, 1992.
- 3.2. If the retroactive effect of this Agreement is found to be null or unenforceable, this Agreement will be construed as to take effect from the earliest date possible after February 19, 1992. In any event, this Agreement will take effect from the date it has been signed by both parties.

4. Applicable Law and Dispute Resolution

- 4.1. This Agreement is exclusively governed by Swiss Law.
(...)

2.6. Kwantum exploiteert in Nederland en België een winkelketen in woonartikelen, waaronder meubilair.

2.7. Vitra heeft recentelijk geconstateerd dat Kwantum onder de naam 'Paris' de hierna weergegeven stoel aanbiedt en verhandelt (hierna: de Paris-stoel).



2.8. Bij beschikking van 28 november 2014 heeft de voorzieningenrechter in de rechtbank Zeeland-West-Brabant Vitra verlof verleend voor het leggen van conservatoir beslag tot afgifte en bewijsbeslag ten laste van Kwantum Nederland. Op basis van dit verlof heeft Vitra op 2 december 2014 conservatoir beslag tot afgifte laten leggen onder Kwantum Nederland op de Paris-stoelen en tevens beslag laten leggen op het zich onder Kwantum Nederland bevindende bewijs met betrekking tot de omvang van de gestelde inbreuk.

3. Het geschil in conventie

3.1. Vitra vordert dat de voorzieningenrechter bij vonnis, uitvoerbaar bij voorraad, - samengevat - Kwantum primair iedere inbreuk in Nederland en België op het auteursrecht met betrekking tot de DSW verbiedt, subsidiair iedere slaafse nabootsing van de DSW verbiedt, en beveelt tot het doen van opgave, voorzien van een door een onafhankelijke registeraccountant gecertificeerde verklaring, vergezeld van alle relevante documenten ter staving van die verklaring, betreffende het aantal geproduceerde, ingekochte, in voorraad zijnde, verkochte exemplaren, de in- en verkoopprijs, de winstgegevens, de naam- en adresgegevens van de leverancier(s) en/ of producent(en) en/ of eventuele derde(n) die betrokken zijn (geweest) bij de verhandeling van de Paris-stoelen, een en ander op straffe van verbeurte van een dwangsom en met veroordeling van Kwantum in de proceskosten op grond van artikel 1019h van het Wetboek van Burgerlijk Rechtsvordering (hierna: Rv).

3.2. Vitra legt aan haar vorderingen ten grondslag dat zij de rechthebbende is op het auteursrecht op de DSW en dat Kwantum door verhandeling van de Paris-stoel inbreuk maakt op dat recht. Daarnaast stelt Vitra dat de DSW slaafs is nagebootst.

3.3. Kwantum voert verweer. Kwantum betoogt dat de DSW op grond van artikel 2 lid 7 van de Berner Conventie niet in aanmerking komt voor auteursrechtelijke bescherming in Nederland en België. Daarnaast stelt zij dat Vitra geen bewijs heeft geleverd van de stelling dat Vitra auteursrechthebbende is. Verder stelt Kwantum zich op het standpunt dat de Paris-stoel niet inbreukmakend is vanwege een andere totaalindruk. Ook is er, naar Kwantum heeft aangevoerd, geen sprake van slaafse nabootsing omdat de DSW geen eigen plaats op

de markt had op het moment dat Kwantum op de markt kwam met de Paris-stoel en omdat er geen verwarringsgevaar bestaat.

3.4. Op de stellingen van partijen wordt hierna, voor zover van belang, nader ingegaan.

4. Het geschil in reconventie

4.1. Kwantum vordert – samengevat – dat de voorzieningenrechter bij vonnis, uitvoerbaar bij voorraad, de in opdracht van Vitra gelegde beslagen opheft, subsidiair Vitra veroordeelt de beslagen te doen opheffen en ervoor zorg te dragen dat de in bewaring genomen zaken worden teruggegeven aan Kwantum Nederland, een en ander op straffe van verbeurte van een dwangsom, met veroordeling van Vitra in de volledige proceskosten in de zin van artikel 1019h Rv.

4.2. Aan deze vorderingen legt Kwantum ten grondslag dat de beslagen ten onrechte zijn gelegd, nu er geen sprake is van een inbreuk of een slaafse nabootsing.

4.3. Vitra voert verweer.

4.4. Op de stellingen van partijen wordt hierna, voor zover van belang, nader ingegaan.

5. De beoordeling

in conventie

Berner Conventie

5.1. Naar voorlopig oordeel is op grond van de Berner Conventie (Trb. 1980, 39, hierna ook: BC) het Nederlandse en Belgische auteursrecht van toepassing op deze zaak.

5.2. Uitgangspunt van de Berner Conventie is dat auteurs in landen die niet het land van oorsprong zijn, de rechten genieten welke de wetten aan eigen onderdanen verlenen (art. 5 lid 1 BC). Op basis van dat zogeheten gelijkstellingsbeginsel is in deze zaak het Nederlandse en Belgische recht van toepassing. Vitra roept in deze zaak immers in Nederland en België bescherming in voor een stoel die voor het eerst in de Verenigde Staten openbaar is gemaakt. Dat Nederland, België en de Verenigde Staten partij zijn bij de Berner Conventie staat buiten kijf.

5.3. Het Nederlandse en Belgische recht is niet onverkort van toepassing. Artikel 2 lid 7 BC schrijft voor dat voor werken die in het land van oorsprong alleen als tekeningen en modellen zijn beschermd, in een ander land van de Unie in beginsel slechts de bijzondere bescherming kan worden ingeroepen welke in dat land aan tekeningen en modellen wordt verleend. Volgens de Hoge Raad strekt dit voorschrift ertoe dat aan een voorwerp van toegepaste kunst auteursrechtelijk geen bescherming wordt geboden, als die bescherming in het land van oorsprong niet aan dit voorwerp toekomt (HR 28 oktober 2011, ECLI:NL:HR:2011:BR3059, Mag/Edco, r.o. 5.2.3). Uitgaande van die uitleg is artikel 2 lid 7 BC in deze zaak van toepassing. Niet in geschil is dat de DSW niet auteursrechtelijk is beschermd in de Verenigde Staten.

5.4. Dat artikel 2 lid 7 BC van toepassing is, brengt in dit geval niet mee dat Vitra voor de DSW in Nederland en België uitsluitend een beroep kan doen op modelrechtelijke bescherming. Weliswaar bepaalt artikel 2 lid 7 BC dat in dat geval als hoofdregel slechts de bijzondere bescherming kan worden ingeroepen welke aan modellen wordt verleend, maar in de laatste volzin van het artikel wordt op die hoofdregel een uitzondering gemaakt voor het geval in het betreffende land geen bijzondere modelrechtelijke bescherming bestaat. In dat geval schrijft artikel 2 lid 7 BC voor dat het werk door het auteursrecht wordt beschermd. Zoals hierna zal worden toegelicht, moet worden aangenomen dat die situatie zich in deze zaak voordoet en dat dus krachtens artikel 2 lid 7 BC in Nederland en België auteursrechtelijke bescherming kan worden ingeroepen voor de DSW.

5.5. Vitra heeft in dit verband, onder verwijzing naar het arrest van het hof Den Haag in de zaak Vitra/Classic Design (hof Den Haag 20 maart 2008, *BIE* 2009, 63), betoogd dat in Nederland en België geen bijzondere modelrechtelijke bescherming voor de DSW bestaat. In dat arrest heeft het hof geoordeeld dat in Nederland en België weliswaar bijzondere bescherming voor modellen bestaat, maar dat die regeling geen bescherming biedt aan modellen die voor 1975 in de Benelux op de markt zijn gebracht. Kwantum heeft niet bestreden dat die redenering juist is. Daarom zal die ook hier worden gevolgd. Daarvan uitgaande is de bedoelde uitzondering ook in dit geval van toepassing. Voorshands is namelijk voldoende aannemelijk dat de DSW voor 1975 in de Benelux op de markt is gebracht.

5.6. Het betoog van Kwantum dat op grond van artikel 2 lid 7 BC in Nederland en België geen auteursrechtelijke en modelrechtelijke bescherming kan worden ingeroepen omdat de DSW in de Verenigde Staten ook niet auteursrechtelijk en niet modelrechtelijk is beschermd, kan geen doel treffen. Naar voorlopig oordeel is die uitleg van artikel 2 lid 7 BC niet verenigbaar met de basisregel van de Berner Conventie die inhoudt dat werken, waaronder werken van toegepaste kunst, in alle landen bescherming genieten (artikel 2 lid 1 juncto lid 6 BC). De door artikel 2 lid 7 BC voorgeschreven reciprociteit kan daarom naar voorlopig oordeel niet zo ver gaan dat Nederland en België hun uit die basisregel voortvloeiende plicht mogen verzaken, laat staan dat ze dat moeten doen. Met andere woorden, artikel 2 lid 7 BC veronderstelt dat in het land van oorsprong tenminste modelrechtelijke bescherming bestaat. In verband daarmee kan bij de toepassing van artikel 2 lid 7 BC worden volstaat met de toets of er in het land van oorsprong auteursrechtelijke bescherming bestaat (zie ook hiervoor 5.3 en het daar aangehaalde arrest van de Hoge Raad). Gelet hierop kan voorbij worden gegaan aan het debat tussen partijen of voor de positieve beantwoording van de vraag of de DSW in de Verenigde Staten als model is beschermd in de zin van artikel 2 lid 7 BC volstaat dat er in de Verenigde Staten modelrechtelijke wetgeving bestaat (zoals Vitra betoogt) of moet vast staan dat de DSW voldoet aan alle voorwaarden voor bescherming onder die wetgeving, waaronder de voorwaarde dat de DSW daadwerkelijk (nog) als model is ingeschreven (zoals Kwantum betoogt onder verwijzing naar HR 28 oktober 2011, ECLI:NL:HR:2011:BR3059).

5.7. Ook het beroep op artikel 7 lid 8 BC kan Kwantum niet baten. Kwantum betoogt dat krachtens die bepaling de duur van de bescherming van de DSW niet langer mag zijn dan de maximale duur van een *design patent* in de Verenigde Staten, te weten 14 jaar. Naar voorlopig oordeel heeft artikel 7 lid 8 BC echter uitsluitend betrekking op de duur van de *auteursrechtelijke* bescherming. Indien in het land van oorsprong geen auteursrechtelijke bescherming bestaat, zoals in deze zaak het geval is, is er geen reden om af te wijken van de

hoofdregeel van artikel 7 lid 8 BC, die luidt dat de duur wordt geregeld door de wet van het land waar de bescherming wordt ingeroepen. Een andere uitleg zou in dit geval ook de ongerijmde consequentie hebben dat de DSW in Nederland en België minder lang bescherming zou krijgen dan de minimale beschermingsduur die artikel 7 lid 4 BC voorschrijft voor een werk van toegepaste kunst, te weten 25 jaar.

Vitra is rechthebbende

5.8. Vitra moet voorshands worden aangemerkt als de rechthebbende op het Nederlandse en Belgische auteursrecht op de DSW. Op zich heeft Kwantum terecht betoogd dat het enige argument dat Vitra in de dagvaarding naar voren heeft gebracht ter onderbouwing van haar aanspraak op het auteursrecht, onhoudbaar is. Vitra heeft in de dagvaarding een beroep gedaan op de regel dat de bezitter wordt vermoed rechthebbende te zijn (art. 3:119 van het Burgerlijk Wetboek). In het kader van het auteursrecht bepaalt echter niet die algemene regel van het vermogensrecht, maar de specifieke auteursrechtelijk regeling wie de rechthebbende is en wie wordt vermoed de rechthebbende te zijn (*lex specialis derogat legi generali*).

5.9. Desgevraagd heeft Vitra ter zitting alsnog een concrete, op de Auteurswet gebaseerde onderbouwing van haar aanspraak op het auteursrecht naar voren gebracht. Die relatief late stelling wordt niet als tardief beschouwd omdat de stelling is gebaseerd op een productie die Vitra al wel bij dagvaarding heeft overgelegd (productie 11 van Vitra) en die Kwantum ook uitgebreid heeft becommentarieerd. Kwantum heeft overigens ook niet aangevoerd dat zij in haar verdediging is geschaad.

5.10. Vitra heeft ter zitting uiteengezet dat Charles en Ray Eames de makers zijn van de DSW, dat Charles en Ray Eames de auteursrechten op de DSW nooit hebben overgedragen en dat die rechten na hun overlijden door erfopvolging zijn overgegaan op de dochter van Charles Eames, Lucia Eames. Vervolgens heeft Lucia Eames de auteursrechten in 2004 overgedragen aan Vitra, aldus Vitra.

5.11. Deze door Vitra gestelde gang van zaken is voorshands voldoende aannemelijk. Buiten kijf staat dat Charles en Ray Eames de makers van de DSW zijn en dat zij zijn overleden. Ook is voorshands voldoende aannemelijk dat Lucia hun enige erfgename is. Dat blijkt genoegzaam uit de mede door haar ondertekende *deed* van 2004 (zie hiervoor 2.5) en uit diverse andere producties die Vitra heeft overgelegd. De gestelde overdracht door Lucia Eames aan Vitra wordt voorshands voldoende onderbouwd door die *deed* (productie 11 van Vitra).

5.12. De twijfels die Kwantum heeft geuit over de betrouwbaarheid van hetgeen de *deed* vermeld, kunnen worden gepasseerd. Het merendeel van die twijfels heeft betrekking op een in de *deed* vermelde overdracht van rechten aan Herman Miller Inc. en een daarop volgende overdracht van Herman Miller Inc. aan Vitra. Uit artikel 1.2 van de *deed* blijkt dat die overdrachten betrekking hebben op tien specifieke werken, die worden aangeduid als de ‘*HM products*’. De DSW hoort daar niet bij. Voorshands moet daarom worden aangenomen dat de DSW behoort tot de overige werken die Lucia Eames bij artikel 1.6 van de *deed* heeft overgedragen aan Vitra.

5.13. Dat de DSW behoort tot de bij artikel 1.6 overgedragen werken wordt bevestigd door de door Vitra overgelegde Annex II, waarnaar artikel 1.6 verwijst. Die Annex II bevat een lijst met producten, waaronder de ‘*Eames Plastic Side Chair with various bases*’. Voorshands is voldoende aannemelijk dat daarmee wordt bedoeld op een groep van stoelen waartoe de DSW behoort. Dat wordt bevestigd door een tweede – door Lucia Eames ondertekende – versie van die Annex II waarin een lijst met (onder meer) diezelfde producten is opgenomen, maar dan aangevuld met afbeeldingen van de betreffende producten. Onder de kop ‘*Eames Plastic Side Chair with various bases*’ staat een afbeelding van onder meer de DSW. Dat deze tweede Annex II van later datum is dan de *deed*, neemt niet weg dat die tweede versie kan worden gebruikt bij de uitleg van de eerste versie.

5.14. De verwijzingen door Kwantum naar publicaties over Eames die partijen hebben overgelegd, kunnen voorshands niet leiden tot een ander oordeel. Die publicaties, zoals een uitdraai van delen van de website van Eames Office, is, anders dan de hiervoor bedoelde *deed*, niet bedoeld om juridisch vast te leggen wie de rechthebbende is op welke ontwerpen van het echtpaar Eames. Voor zover in die publicaties gebruikte formuleringen, zoals ‘*authorized manufacturer*’, op een licentierelatie duiden, kunnen die formuleringen daarom niet zwaarder wegen dan de tekst van een *deed*. Daar komt bij dat andere onderdelen van diezelfde producties juist lijken te ondersteunen dat Vitra de rechten overgedragen heeft gekregen.

Inbreuk

5.15. Dat de DSW voldoet aan de Nederlandse en Belgische maatstaf voor auteursrechtelijke bescherming, staat niet ter discussie. Dat de Paris-stoel van Kwantum moet worden aangemerkt als een verveelvoudiging van de DSW, is niet steekhoudend bestreden. Kwantum heeft slechts gewezen op een paar verschillen (extra horizontale verbinding tussen de poten, extra aangezette aanhechtpunten en andere kleur schroeven). Die verschillen zijn naar voorlopig oordeel onbeduidend in het licht van de vele wel overgenomen trekken waarmee de DSW zich – zoals Vitra onbestreden heeft aangevoerd – onderscheidt van het relevante vormgevingserfgoed, te weten de vóór 1950 gepubliceerde werken. Gelet daarop stemt de totaalindruk van de DSW en Paris-stoel onmiskenbaar overeen.

Vorderingen

5.16. Op grond van het voorgaande moet worden geconcludeerd dat er voorshands voldoende grond is voor een verbod. Gelet op het voortdurende karakter van de inbreuk heeft Vitra ook een spoedeisend belang bij een verbod. Met het oog op de uitvoerbaarheid van het verbod zal Kwantum een termijn van drie werkdagen worden gegund voor de naleving.

5.17. Het verbod zal, zoals gevorderd, worden versterkt met een dwangsom. Daarbij hoeft de voorzieningenrechter, anders dan Kwantum meent, geen Belgisch recht toe te passen. Een procesrechtelijk onderwerp, zoals een dwangsom, wordt immers beheerst door het nationale recht van de rechter, dus in dit geval door het Nederlandse procesrecht, meer in het bijzonder artikel 611 e.v. Rv. Overigens zou toepassing van de Belgische regels niet leiden tot een andere uitkomst. De dwangsomregels van Nederland en België vloeien immers voort uit dezelfde Benelux-overeenkomst (*Trb.* 1974, 6).

5.18. De gevorderde opgave zal worden toegewezen voor zover die betrekking heeft op contactgegevens van de leverancier van de Paris-stoel. Bij die opgave heeft Vitra een spoedeisend belang omdat Vitra die gegevens kan gebruiken om verdere inbreuken te voorkomen. Mede gelet op artikel 8 lid 1 van de Handhavingsrichtlijn (richtlijn 2004/48/EG), vindt die nevenvordering niet alleen steun in de Nederlandse Auteurswet, maar ook in het Belgische recht.

5.19. Voor het overige dient de gevorderde opgave te worden afgewezen bij gebrek aan spoedeisend belang. Die overige gegevens hebben betrekking op de door Kwantum genoten winst. Vitra heeft niet aangevoerd dat zij een spoedeisend belang heeft bij de afdracht van die winst. Mede gelet op het vertrouwelijke karakter van de winstgegevens, moet daarom worden aangenomen dat Vitra ook geen spoedeisend belang heeft bij de opgave van gegevens over die winst.

5.20. Kwantum zal als de in het ongelijk gestelde partij worden veroordeeld in de proceskosten. Vitra vordert onder verwijzing naar artikel 1019h Rv een bedrag van € 58.084,62. Kwantum bestrijdt dat die kosten redelijk en evenredig zijn in de zin van artikel 1019h Rv. Kwantum wijst in dit verband op het indicatietarief, dat volgens haar in dit geval € 30.000,- bedraagt (€ 15.000,- voor de conventie en € 15.000 voor de reconventie) en op haar eigen kosten (€ 30.025,82). Naar het oordeel van de rechter heeft Vitra de overschrijding van die bedragen onvoldoende gemotiveerd. Vitra heeft slechts aangevoerd dat de zaak naar haar oordeel kwalificeert als een niet eenvoudig kort geding in de zin van de indicatietarieven. Daar gaat echter ook Kwantum al van uit. Daarom zal de kostenveroordeling worden gematigd tot het door Kwantum gevorderde bedrag. Gelet op de vrijwel volledige overlap in het debat in conventie en reconventie, zullen de meerkosten van de zaak in reconventie worden begroot op nihil en zullen de kosten dus volledig worden toegerekend aan de conventie.

in reconventie

5.21. Gelet op de uitkomst in conventie, moet de in reconventie gevorderde opheffing van beslagen worden afgewezen.

5.22. Kwantum zal als de in het ongelijk gestelde partij worden veroordeeld in de proceskosten. Gelet op de vrijwel volledige overlap in het debat in conventie en reconventie, zullen de meerkosten van de zaak in reconventie worden begroot op nihil.

6. De beslissing

De voorzieningenrechter

6.1. beveelt Kwantum binnen drie werkdagen na betekening van dit vonnis, te staken en gestaakt te houden iedere inbreuk op de auteursrechten van Vitra met betrekking tot de in dit vonnis omschreven en afgebeelde DSW in Nederland en België, meer in het bijzonder te staken en gestaakt te houden de vervaardiging, verkoop, verhandeling, aflevering, ter verkoop aanbidding, aanprijzing, afbeelding en tentoonstelling van de in dit vonnis omschreven en afgebeelde Paris-stoel;

6.2. veroordeelt Kwantum om aan Vitra een dwangsom te betalen van € 5.000,- voor iedere dag, daaronder begrepen een dagdeel, waarop Kwantum in gebreke blijft geheel of gedeeltelijk aan het hiervoor onder 6.1 gegeven bevel te voldoen of - zulks ter keuze van Vitra - € 500,- voor ieder product waarmee het bevel wordt overtreden, met een maximum van € 500.000,-;

6.3. beveelt Kwantum binnen vier weken na betekening van dit vonnis een door een onafhankelijke registeraccountant - op basis van een zelfstandig door die registeraccountant te verrichten onderzoek - gecertificeerde verklaring te verstrekken aan de raadsman van Vitra, mr. S.A. Klos, vergezeld van alle relevante documenten ter staving van die verklaring, betreffende de volledige naam/namen en adres/adressen van de leverancier(s) van de Paris-stoel;

6.4. veroordeelt Kwantum om aan Vitra een dwangsom te betalen van € 2.500,- voor iedere dag, daaronder begrepen een dagdeel, waarop Kwantum in gebreke blijft geheel of gedeeltelijk aan het hiervoor onder 6.3 gegeven bevel te voldoen, met een maximum van € 50.000,-;

6.5. veroordeelt Kwantum in de proceskosten, tot op heden aan de zijde van Vitra begroot op € 30.025,82,

6.6. verklaart dit vonnis tot zover uitvoerbaar bij voorraad;

6.7. bepaalt de termijn voor het instellen van een eis in de hoofdzaak in de zin van artikel 1019i Rv op zes maanden na heden;

6.8. wijst af het meer of anders gevorderde;

in reconventie

6.9. wijst de vorderingen af;

6.10. veroordeelt Kwantum in de proceskosten, tot op heden aan de zijde van Vitra begroot op nihil.

Dit vonnis is gewezen door mr. P.H. Blok en in het openbaar uitgesproken op 23 januari 2015.